

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 17/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť F. M., R., a Z. K., L., zastúpených advokátom JUDr. L. C., R., pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici v bližšie nešpecifikovanom konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. M. a Z. K. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2012 (po doplnení 7. decembra 2012) doručená sťažnosť F. M., R., a Z. K., L. (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie vecí bez

zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici (ďalej len „krajské riaditeľstvo“).

Sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti uviedli, že v rámci trestného konania, v ktorom im bolo uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: VP-328/10-1993 zo 16. decembra 1993 vznesené obvinenie za trestný čin krádeže podľa § 9 ods. 2 a § 147 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, dochádza k zbytočným prietáhom v konaní a že vec dosiaľ nie je právoplatne skončená, čo len prehĺbuje stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzajú.

Sťažovatelia v sťažnosti poukázali na priebeh trestného konania, ktoré bolo uznesením vyšetrovateľa z 10. augusta 1994 prerušené, 16. júna 2009 sa v konaní opäť pokračovalo, 5. mája 2010 bolo trestné konanie uznesením sp. zn. ČVS: ORP-557/OVK-RS-2009 prerušené a pod tou istou spisovou značkou sa v konaní uznesením z 31. augusta 2012 znovu pokračovalo.

V petite sťažnosti sťažovatelia okrem iného žiadali, aby ústavný súd vyslovil porušenie ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom „porušovateľa“, za ktorého v úvode sťažnosti označili Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Rimavská Sobota (ďalej len „okresné riaditeľstvo“).

Ústavný súd však zistil, že 5. septembra 2012 bol vyšetrovací spis vedený na okresnom riaditeľstve pod sp. zn. ČVS: ORP-557/OVK-RS-09 odstúpený „z dôvodu vecnej príslušnosti“ Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Revúca, kde mu bola pridelená sp. zn. ČVS: ORP-272/KP-RA-2012.

Na základe týchto zistení ústavný súd listom z 27. novembra 2012 vyzval právneho zástupcu sťažovateľov na doplnenie podania. V tomto liste ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľov s poukazom na § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej

republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) poučil o tom, aké náležitosti musí spĺňať kvalifikovaný návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľov výslovne vyzval, aby v doplnení sťažnosti uviedol, proti ktorému orgánu verejnej moci ich návrh smeruje, a aby namietané konanie identifikoval spisovou značkou.

Právny zástupca sťažovateľov v podaní doručenom ústavnému súdu zo 7. decembra 2012 explicitne uviedol, že ako porušovateľa práv označuje krajské riaditeľstvo a že k označeniu okresného riaditeľstva ako porušovateľa práv v pôvodnej sťažnosti došlo „*nedopatrením*“. Právny zástupca teda výslovne uviedol, že návrh sťažovateľov smeruje proti krajskému riaditeľstvu. V ďalšom texte doplnenia sťažnosti právny zástupca dodal, že má vedomosť o tom, že v súčasnej dobe je konanie vedené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Revúca, ale tento orgán verejnej moci ako porušovateľa práv v petite sťažnosti neoznačil.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, III. ÚS 380/2011).

Keďže sťažnosť sťažovateľov neobsahovala zákonom požadované náležitosti, predovšetkým formulácia petitu (vymedzenie východiska pre rozhodnutie vo veci samej) bola neurčitá a nepresná, ústavný súd vyzval ich právneho zástupcu, aby sťažnosť doplnil.

Namiesto toho, aby právny zástupca sťažovateľov v petite sťažnosti označil orgány verejnej moci (a ich konania špecifikoval spisovými značkami), ktoré viedli a vedú vyšetrowanie v tejto trestnej veci a ktoré by svojím postupom reálne mohli spôsobiť porušenie ich práv, právny zástupca ako porušovateľa základného práva podľa čl. 48 ods. 2

ústavy a práva podľa čl.6 ods. 1 dohovoru bez ďalších súvislostí označil krajské riaditeľstvo.

Ústavný súd konštatuje, že doplnenie sťažnosti spôsobom, ako to učinil právny zástupca sťažovateľov, nekorešponduje požiadavke vymedziť určité a zrozumiteľné východisko pre rozhodnutie ústavného súdu, a preto sťažnosť ani po jej doplnení nespĺňa všeobecné a osobitné náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pripomína, že podanie kvalifikovaného návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, sa očakáva predovšetkým v prípadoch sťažovateľov, ktorí sú zastúpení právnym zástupcom, advokátom.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Vzhľadom na to, že právny zástupca sťažovateľov nedoplnil ich sťažnosť v súlade s požiadavkami ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že ak by v predmetnom trestnom konaní dochádzalo k zbytočným priet'ahom, toto rozhodnutie ústavného súdu nebráni uplatneniu námietky porušenia základných práv a slobôd sťažovateľov, samozrejme, kvalifikovaným spôsobom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2013